

[Socialministeren.]

forelagte Lovforslag. Paa Partiet Venstres Vegne talte det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen. Jeg skal afstaa fra at begynde paa en Diskussion med det ærede Medlem vedrørende Forholdet mellem Socialministeriet og Indenrigsministeriet, hvorvidt Socialministeriet er blevet underlagt Indenrigsministeriet, eller det omvendt er Indenrigsministeriet, der er stillet under Socialministeriet; jeg tror ikke, en saadan Diskussion vil føre til noget. Derimod rejste det ærede Medlem et positivt Spørgsmaal, nemlig om Socialministeriet eller nærmere betegnet Socialministeren vilde skyde den Opgørelse til Side, der har fundet Sted, over, hvad Landboerne mener at have manglet af Arbejds-kraft i Foraaret i Fjor. Nej, det vil jeg ikke, og det har jeg heller ikke gjort. Det, jeg har gjort, er, hvad jeg har Pligt til at gøre, nemlig at undersøge, om den Arbejds-kraft, man har ønsket, nu ogsaa var til Stede, og det er jo et andet Spørgsmaal end det, der er stillet til Arbejdsgiverne paa Landet, der blot havde at besvare Spørgs-maalet om, hvorvidt de havde manglet Ar-bejds-kraft. Naar de Institutioner, jeg har med at gøre, er Genstand for Angreb af en saadan Karakter, som hele vort sociale Understøttelsesvæsen var Genstand for, efter at Statistisk Departements Oplysninger var fremkommet for Offentligheden, har jeg saa Lov til at sidde ganske rolig og finde mig i de fuldkomne urimelige Angreb, der er blevet rettet imod de mig underlagte Insti-tutioner, imod Arbejdsløshedsforsikringen og Forsorgslovgivningen? Havde jeg ikke Pligt til at se paa de Tal, der var fremkommet, og undersøge, hvad der nu kunde under-søges vedrørende dem, først og fremmest om man overhovedet har den Arbejds-kraft om Foraaret, som Landboerne ønsker at be-skæftige? Her kan jeg henvise til de Oplys-ninger, jeg gav i det Radioforedrag, jeg holdt om Sagen, og som jeg først kunde holde paa det Tidspunkt, da jeg havde faaet indsamlet de faktiske Oplysninger til Belys-ning af det Forhold, der er Tale om her.

Saa kan man jo godt skælde ud over, at jeg ønskede at holde det Foredrag, straks efter at jeg havde faaet Oplysningerne, men jeg havde jo maattet finde mig i, lige fra den Dag Statistisk Departements Tal blev offentliggjort, at blive angrebet i Pressen, navnlig i Provinsen, og maatte naturligvis have Ret til at værge mig, naar jeg havde de faktiske Oplysninger færdige til Belys-ning af Forholdet, som kunde være i Stand til at standse Diskussionen; jeg tror nok, at enhver, der vil kigge lidt paa, hvad der

efter mit Foredrag er skrevet ikke mindst i den moderate Presse ude paa Landet, vil indrømme, at det virkelig er lykkedes at faa Folk til at forstaa, at der i alt Fald ikke er nogen Grund til at skælde ud paa mig. Vi har faaet standset den urimelige Diskussion, men tilbage bliver det Pro-blem, hvordan man skaffer Landbruget Arbejds-kraft, hvis Erhvervet til det kom-mende Foraar mangler Arbejds-kraft i samme Omfang, som man hævder at have manglet det i Fjor. Her kan det ikke hjælpe noget, at alle Landboere bare siger, at de vil have Folkene fra 18 til 21 Aar, for Kvinders Ved-kommende fra 16—17 til 21 Aar; naar der faktisk ikke findes den Arbejds-kraft, er det ingen Løsning af Problemet bare at stille sig op og sige, at man vil have disse Folk alligevel, for man kan ikke uden videre reducere Alderen paa de arbejdsløse hverken i Byen eller paa Landet. Derfor tror jeg, at man ogsaa fra Landbrugets Side maa se at komme paa Talefod bl. a. med Social-ministeriet, for at vi i Fællesskab kan over-veje og undersøge, hvad der kan gøres for at skaffe saa megen egnet Arbejds-kraft som overhovedet muligt til Landbruget, naar det nu mangler saa mange, som det viste sig at være Tilfældet i Fjor.

Alle de Problemer, der kan rejses i denne Forbindelse, skal jeg ikke komme nær-mere ind paa, men jeg erklærer mig beredt til at forhandle i enhver Henseende loyalt med Repræsentanter for Landbruget om en Ordning, hvorved vi kan skaffe al den Arbejds-kraft, der overhovedet er at skaffe til Landbruget, naar Foraaret kommer, hvor der er Brug for det. Der er ingen, allermindst Socialministeriet eller jeg, der ønsker at holde Arbejdskraften borte fra Landbruget. Spørgsmaalet om, hvordan man skal faa Landboudommen til at blive paa Landet, er et saa gammelt Spørgs-maal, det ved enhver, ogsaa Landboerne, at det har eksisteret længe før noget Med-lem af denne meget ærede Forsamling er blevet født. Aarsagen til, at Landboudom-men vandrer ind til Byerne og i mange, mange Tilfælde skyder den i Byerne op-fødte Arbejds-kraft til Side, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, heller ikke paa, ved hvilke Midler det af og til sker, men det er en Kendsgerning, at Landboudommen vandrer ind til Byerne og skaffer sig Be-skæftigelse der og er afgjort tabt for Land-bruget. Hvilke Veje og Midler der skal anvendes for at bevare Arbejdskraften for Landbruget, er en anden Side af denne Sag, og det maa først og fremmest Land-brugets egne Folk gennemdrøfte, men de